

alguns periodics de la Cort, y de les provinsies; pero habent observát la Corporasió munisipal, á qui mos referím, que apesar de la publisitat que habia tengut el tal manifest, ningú fea cas de les seues paraules, y que susuia propiament alló de— *«predicar en desierto sermón perdido»* li paregué molt del cas repetir els seus clamors á la Reyna Isabel, cuant pasá esta per Valensia en lo mes d'Agost ultim, y este según document, publicat yá en lo *Diari mercantil*, es el que insertém ara á continuasió, sinse mes obchecte, que el de embrutar un parell de fulles, que mos faltaben pera acabar d'omplir la solfa de la presente *Donsayna*. Diu aixina—

À LA REINA DE ESPAÑA ISABEL SEGON.

Sñora :

El mateix achuntament,
Que li feu en Mars pasat
A Cristina un pediment,
Li diu hui á Sa Machestat.-

Que si del paper c'han dit
No s'ha fet cas ara ni antes,
Estant, com estava, escrit
En la llengua de Servantes,
Repetirlo es nesesari
En valensia ben claret,
Mesclantli també un poquet
De llati de boticari.

Pues hiá qui té el cap tan dur,
Que sols perque mencha, creix,
Y á estos tals no es lo mateix
El dirlos adios, que *ahúr*.